

Skaktens Skygger

Fanget – Forfulgt – Fortabt

I det tomme mørke findes kun de dæmoner, du selv tager med.

4 minearbejdere sidder en dag fast i den elevator, som skulle transportere dem til deres underjordiske arbejdsplads. Mens de venter på hjælpen, begynder virkeligheden at flyde sammen med gamle minder. Stemmer fra en fortrængt fortid begynder at hviske til dem, og ud af skyggerne begynder skikkelser, som de havde håbet at de aldrig skulle se igen, at tage form.

Hvor længe kan et menneske holde det fortrængte stangen? Hvad er prisen for at se fortiden i øjnene? Og hvor meget smerte kan en sjæl bærer? I det tomme mørke venter svaret...

Zeta-minen

At terraforme og kolonisere Mars har været det største projekt menneskeheden nogensinde har kastet sig ud i. Ledet af de forenede koncerner har millioner af immigranter indrettet sig i underjordiske byer, imens de arbejder for at overfladen kan blive beboelig. En af de mange miner, som bidrager til dette projekt er Zeta-minen. Når de nye arbejdere kommer med toget, finder de en lang række af mennesker foran et massivt elevatortårn. De er tavse, fordybet i tanker. Nogle står nervøst og tripper imens andre har deres øjne fikseret på det dyb, der snart vil opsluge dem. Kun de færreste ser den ildevarslenende besked "lad alt håb fare", der er blevet ridset ind i bjælken over den tunge metalport. Hold for hold træder de ind i elevatoren, gitteret lukker sig bag dem og som i en forsejlet kiste bliver de fragtet dybt ned i Mars indre. For enden af denne rejse finder de en skjult underverden: Travle byer af stål, beton og tandhjul. Et sted hvor glødepærer erstatter solens stråler og hvor dampfløjten marker dagens begyndelse og slutning. I starten har man svært ved at finde sig til rette; ens krop gør ondt, alle minegangene ligner hinanden, og de vilde fester holder en vågen om natten. Men efter et stykke tid falder man ind i minens evige rytme: Ens bevægelser bliver mekaniske, man bliver fortrolig med den underjordiske labyrinth og de hæmningsløse stunder bliver dagens højdepunkt. Når fyraftenen og det nye hold befrier en fra arbejdet, tager man direkte til minebyernes underholdningssektioner. Ligesom holdskiftet får minearbejdet til at køre i døgn drift, så stopper arbejdernes fest aldrig. Her findes en farlig kombination af prostitution, spil og rusmidler, og de fleste når at bruge deres dagsløn før fløjten kalder dem på arbejde igen. Sådan går livet med arbejde uden sjæl og fest uden glæde, og på et tidspunkt sker uheldet; En minegang styrter sammen, et slagsmål går for vidt eller en sygdom uden vaccine. Mulighederne er mange, men udfaldet det samme; Krematorieovnene fortærer ens jordiske rester, og gennem skorstenen finder man endelig sin vej til overfladen.

Eventyret om den lille pige og ildfluerne

Der var engang en lille pige, der kendte til en skat. Her snakker jeg ikke om en skat af guld og juveler, men af levende, magiske væsner: Nattens ildfluer. Hver aften ventede den lille pige tålmodigt på at de skulle tænde deres lys, og træde op til dans. Og hver aften viste de hende vej til de forunderlige steder som de voksne havde for travlt til at kunne finde. Steder hvor drømmeagtige eventyr udfoldede sig. De tog hende med på rejser gennem tusind verdener, stillede hende gåder som kunne optog hendes tanker i flere dage og gav hende stof til drømme og mareridt.

Den lille pige havde en far, hvis ansigt var blevet gråt af bekymringer. Der blev mindre og mindre arbejde at få, og alting blev dyrere og dyrere. Det var normalt dengang, så normalt at man kunne dele jordens folk op i to: Dem, der havde råd til at blive boende, og dem der måtte rejse. Hver dag blev store stjerneskebe fyldt med håbefulde og vemodige familier, som sagde farvel til den verden de kendte.

En aften var den lille pige ude og sejle i en skovsø med sin far. Han roede dem hen til en ø i midten af søen og her viste han hende stjernerne. Blandt de mange funkulende lys, udpegede han en lille rød prik: På den prik venter der et bedre liv, sagde han. Først var hun bjergtaget, og kunne knap nok forstå at man kunne bo et sted, der var så lille og så langt væk. Så hun spurgte ham om der også ville være ildfluer det nye sted. Han rystede på hovedet og kyssede hende på panden, uden at vide at hendes verden braste. Hun var tavs da de pakkede deres få ejendele, og da de tog den lange rejse op igennem skyerne. Hun var tavs da de kom til den larmende Lunastation, og heller ikke på rejsen mod den røde planet ville hun sige noget. Hun sad ved det lille vindue, og så hvordan deres gamle hjem blev mindre og mindre, for til sidst at forsvinde. Da de landede på den nye verden, var der stor trængsel og alarm. Tusind mennesker talte tusind sprog, og de havde alle travlt med at komme på det rette tog. Og midt i alt denne forvirring forsvandt pigen. Hendes far havde kun sluppet hendes hånd et øjeblik, og pludselig, så var hun væk. Det ligger udenfor mine evner, at beskrive den følelse hendes far havde. Men prøv at forestil dig hvis en del af dig, f.eks. din arm, pludselig forsvandt og du simpelthen ikke vidste hvorhen. Så har du måske et fingerpeg. Faren glemte alt om sin dyre billet, og begyndte at lede hele stationen igennem. Fra den ene ende, til den anden og så en gang til. Overalt så han børn, som var blevet væk fra deres forældre, men ingen af dem var hans lille pige. Han spurgte omkring sig, fik folk til at hjælpe med at lede og råbte hendes navn til hans stemme knækkede. Men hun var væk, og han måtte erkende det frygtelige: Strømmen af mennesker havde ført hende med sig. Til et tog. Et tog, som nu var langt, langt borte. Han så på listen over de mange toglinjer, som førte til hundred byer på denne fremmed verden. Og han vidste at han måtte lede. Således begyndte en årelang og rastløs søgen. Fra fra station til station og fra by til by. Overalt fandt han tabte menneskebørn, men ingen steder fandt han hende han søgte.

Han var blevet en gammel mand, da han endelig gav op. Han gemte sig i lastrummet på et skib, og rejste tilbage til den verden de forlod så mange år tilbage. Her fandt han deres gamle hus, der nu stod som et afsjælet legeme. Modløs og drænet for livskraft lagde han sig på gulvet, og det var ikke hans plan at rejse sig igen. Men skæbnen havde andre planer. Da natten kom bragte den en lille flok ildfluer med sig. Ivrigt fløj de omkring ham og satte sig på hans ansigt, som for at vække ham. Først prøvede han at jage dem væk, men de blev ved med at danse omkring ham og tvang ham til at åbne sine øjne. Og det han så var magi: Foran ham gik ildfluerne sammen til én skikkelse, og han så sin datter tage form. Som et levende stjernebillede dansede hun først omkring ham, og så ud af huset. Ude af sig selv fulgte han efter, som en trøstende, der følger et fatamorgana, imens han prøvede at indhente hende. Hun førte ham længere og længere ud i skoven. Her viste hun ham alle de steder, der engang var rammen for hendes eventyr. Alle de steder, det var rammen for hendes tusind verdener. Til sidst dansede hun over skovsøen og standsede på den lille ø. Sanseløs kastede faren sig i vandet, og han var drivvåd da han grædende kastede sine arme om hende. Men ildfluerne blev spredt af hans omfavelse og han greb kun den bare luft. Han faldt på knæ, og indså at det blot var en drøm. Og så alligevel. Da han så op igen så han tusinder af ildfluer, der kredsede omkring ham, som en orkan kredser om sit øje. Først nu så han den skønhed, som han før var blind for. Først nu forstod han hvilken skat han havde tvunget sin datter til at forlade. Og først nu vidste han, hvordan han kunne gøre skaden god igen.

I årene der fulgte, lagde børnene på de store skibe mærke til nogle små selvlysende væsner, der sneg sig med på rejsen. De flugte dem til den nye, røde verden, og spredte sig sammen med dem. I de underjordiske byer, i minerne og fabrikshallerne. I tunnellerne og på stationer. Overalt kan man se dem, hvis man blot kigger efter. Og det siges, at man i Mars mørke tunneller kan se en lille pige danse med dem.

Klaus Graversen (nr. KO170)

En ildflues glød

De glemte aldrig deres sidste aften sammen. Selvom tiden kaster en tåge over hukommelsen, står dette minde stadig som et evigt lysende fyrtårn i sindets skyggeland. Hun var kun et barn, forundret over den verden hun ikke forstod. Han stod i døren til baggården og iagttog hende, og hun var så opslugt af sin leg at hun ikke bemærkede ham. For Sofia havde solnedgangen altid været dagens højdepunkt, for det var der ildfluerne krøb frem fra deres skjul og begyndte deres forunderlige dans. Han huskede hendes kejtede forsøg på at fange de små væsner, og hvor varm han blev om hjertet da det endelig lykkedes for hende. Hendes hænder havde formet et lysende bur, som hun betragtede med den forundring børn har over verdens små mirakler. I dette øjeblik havde hun ingen bekymringer. Imorgen ville hun ikke kunne forstå hvor hendes far var, men på dette tidspunkt fyldte ildfluens svage glød hele hendes verden. Hun fik et chok da hun så ham – det måtte have været uniformen – men da han lagde sine hænder oven på hendes, genkendte hun ham med et smil. Og i det øjeblik, skete der noget magisk: Lyset mellem deres hænder tog til i styrke, og blev så kraftigt at de måtte åbne deres hænder, og slippe det lille dyr fri. Om det var virkeligt eller et synsbedrag er ikke til at sige, men nu mange år senere skinner ildfluens glød stadig bag de trætte øjne.

Stilheden før stormen

Klaus så rundt på sine kammerater imens toget fragtede dem hen til endnu en industriby. Selvom deres ansigter var skjulte af gasmaskerne, kunne han genkende sin egen skuffelse i deres øjne. Hver eneste mand og kvinde i denne vogn havde bestået den benhårde optagelsesprøve og overlevet den berygtede sikkerhedsuddannelse. De var soldater. Trænet til at slå ihjel, og til at gøre det effektivt. Og hvad havde virksomhederne sat dem til? Vagttjeneste. Syv måneder havde de bevogtet Zeta-distriktets kemikaliefabrikker uden så meget som at løsne et varselsskud. Når de endelig blev sendt ud på en ”skarp”

mission, så skulle de blot rydde op efter de ulykker, der trofast følger industrien. I dag var det et gasudslip de skulle tage hånd om, ren rutine arbejde, havde sergent Rasmussen skuffet meddelt.

Klaus kiggede på billedet af hans lille familie. Det var et sølle eventyr han havde forladt dem for. "Kom ud og se verden", "Et udfordrende, spænnende og meningsfyldt arbejde". Op i røven. Hvis han havde vidst hvilket job der gemte sig bag deres røgslør af propaganda havde han taget et fabriksarbejde i sit eget distrikt. Så kunne han i det mindste komme hjem om aftenen.

Toget stoppede op, det røde lys blev grønt og lugen åbnende. Og åbenbarede en verden af kaos. Gruppen løb ud, og blev i det samme øjeblik mødt af kvinde i brand. De fik hende lagt ned, og slukkede flammerne, da en solid fabriksarbejder kastede sig over sergent Rasmussen. Resten af delingen så lamslået til imens de tunge næver knuste hans kranie. Så trykkede Klaus på aftrækkeren, og den tunge krop faldt til jorden. "Kom så drenge!"

Under Klaus ledelse fik de langsomt styr på situationen. Hvad det end var for en gas, så fik den tydeligvis folk til at miste forstanden. De beboer som ikke havde fået masker på i tide, løb enten forvildede rundt i deres eget mareridt eller sad rundt omkring og rokkede frem og tilbage. Klaus og hans kammerater overmandede dem, bandt dem på hænder og fødder og kastede dem ind i togstammerne, der kørte væk i pendulfart. De mest udad reagerende skød de.

Da roen så småt var ved at sænke sig igen, gennemsøgte de området for tilskadekommande og improviserede en forbindingsplads. Klaus og tre andre arbejdede sig langsomt gennem en opgang, hvor der tilsyneladende havde været voldsom kamp. Gulvet var klæbrigt af blod, og de sårede lå spredt og stønnende. Pludselig hørte han noget, der fik ham til at ignorere de andre bønner om hjælp. Der var et barn, der græd. Han havde svært ved at placere lyden. Det lød som et ekko inde fra elevatoren. Han lagde øret til, og ganske rigtigt. Det var derinde fra et sted. De åbnede den stålblanke dør og så ned i en mørk skakt. Gråden kom dernede fra.

"Skaf mig noget reb!"

Et samfund i opløsning

Gasudslippet havde fået fagforeningerne på barrikaderne, og den ene industri efter den anden blev lammet af de omfattende strejker. Arbejdernes frustrationer havde ophobet sig gennem mange år, og denne tragedie var dråben. Overalt blev der krævet mere sikkerhed, bedre levevilkår og højere løn. Og blandt de mest radikale var der dem, der krævede en folkestyret republik. Fuldstændig uafhængighed af Jorden og de forenede koncerner. Klaus og hans kammerater var selv fra arbejderklassen, så de kunne nikkede genkendende til kritikken. Men alligevel så råbte folk "Forrædere", og spyttede efter dem på gaden. Især til demonstrationerne gik det hårdt for sig. Når de kom for at ligge lidt ro på, blev de opfattet som manifestationen af det kapitalistiske monster. Måske troede de virkelig på at verden ville blive et bedre sted, hvis bare mændene med skjoldene blev trampet i stykker. Demonstranterne gik i hvert fald hårdere og hårdere til dem, som konflikten skred frem. Først blev der kastet med sten, stenene blev til flasker og flaskerne blev fyldt med benzin. De svarede igen med gas, vandkanoner og kobleslag, og ophidset af kampen slog de hårdere og hårdere. Ingen ved hvem, der løsnede det første skud, men pludselig var demonstrationerne blevet forvandlet til ildkampe og borgerkrigen var en realitet.

Borgerkrigen

Klaus og hans kammerater havde slået lejre i et forladt slagteri. I de omkringliggende tunneller hørtes der stadig spredte skud og eksplosioner, men de hårdeste kampe var stilnet af. Deres opgave var at rense byen for terrorister så produktionen kunne genoptages. En opgave, der nok syntes let på det store strategibord, men som var umenneskelig at løfte i praksis. Alle barrikader og besatte bygninger var blevet bombet, og

oprørerne havde ingen faste stillinger tilbage. Men deres snigskytter og snubleminer var overalt. Selv i de bydele, der var erklæret for rensede fandt de dræbte kammerater og nye bomber. Det var som om at de havde fri bevægelighed over hele distriktet og kunne slå til hvor det skulle være. Det var lykkedes Klaus deling at tage nogle fanger, og så snart han havde hvilet ud ville han gå igen med afhøringerne. Måske kunne han lave en handel og lokke nogle oplysninger ud af dem. Men nu ville han læse den nyankommet post.

Hævn

Klaus var ved siden af sig selv. Følelseløsheden havde bredt sig i hans krop imens han læste brevet. De havde dræbt dem. Dødspatrujer var gået fra hjem til hjem og havde dræbt deres familier. Kvinder og børn, alle var blevet fundet døde i deres beskyttede boliger. Det var uvirkeligt. De kunne ikke være døde. En følelseløsheden spredte sig i hans krop og sjæl. Han tog hverken mad eller drikke til sig, og lå blot på sin feltseng og stirrede ud i luften. Han var ikke alene. Hele hæren var i en tilstand af chok. Men lige så stille blev sorgen til vrede, og vreden tændte et had som fortærede alt hvad den kom i nærheden af. Deres sjæle blev brændt til grunden og midt i asken var der kun en ting tilbage: Hævntørst. De startede med fangerne. Hang dem op på kødkroge, og tæskede dem. Skar i dem. Skilte dem ad i hoveddele. Det var en blodig eufori, en ondskabsfuld lykke, der krævede mere.

Den sidste station

Krigen og tiden havde indgået et samarbejde om at nedbryde hans krop og sjæl. Knæene skreg for hvert skridt han tog, granatsplitter vandrede rundt i hans indre og psyken truede hele tiden med at krakelerer. Firmaet kunne ikke bruge ham mere. Han blev aftrådt til civil og pludselig var han helt alene.

Da pensionen var blevet brugt på sprut og kvinder, tog han det eneste arbejde han kunne få: Zeta-minen.